

Les activitats solitàries

Diu que és Isa Tròlec, aquest Joan B Mengual, i ningú no s'ho creu. I aquesta el demanda als tribunals per plagi i apropiament de nom. Deixem-lo si ell s'ho pensa, pobret. I ens parla d'arsènic, de llits d'aigua i de votar no a l'OTAN per passar l'estona amablement. Sí, és Isa Tròlec.

Miquel Alberola

Joan B. Mengual Lull és el pseudònim d'Isa Tròlec, i no al revés, com la cultura oficial ens ha volgut inculcar. Amb aquest pseudònim fa de director del Centre de Diagnòstic i Orientació Terapèutica de la Càtedra de Psiquiatria de la Universitat de València, professió que no li cap al DNI.

Pel seu treball de psiquiatria viu de l'entrevista, com Isabel Preysler, però li paguen molt menys. Ha de cobrir-ne el dèficit, doncs, fent *best sellers*, com ara *Ramona Rosbif*, 1976; *Mari Catífols*, 1978; *Bel i Babel*, 1980, i $7 \times 7 = 49$, 1984.

El seu ecosistema —sa casa— oscil·la entre l'estètica d'un *pub* del Barri del Carme i l'Exposició del Ninot, i cada trienni canvia el decorat. Venia del jutjat perquè li havien fotut la cartera i ens féu consulta al voltant d'un «Montferrant brut nature». Ell, l'aquàtic Isa Tròlec, és un estil de viure, el misàntrop de Sanet i els Negrals, poble utòpic de la Marina AJta. Algú se'l deu haver trobat presidint una taula del referèndum.

—li tu què vens?

—iJo? Possiblement vendré l'herència. ^Com deien les folklòriques? Sí: «yo vendo Espana en el extranjero», millor «vendo València a Espana y Espana al extranjero».

—iPer què has venut tants llibres?

—Potser per fenomen històric, *Ramona Rosbif* va obrir un bloc que encara no era cobert, perquè com el país era analfabet, havien de comprar llibres, així, per a burros, com eren els meus, molt senzills, mal escrits, etc. La prova és que quan n'he fet un de

4 . * .

l i l ^ -

millor, com $7 \times 7 = 49$, no s'ha venut tant.

—I qui ets tu, i *Ramona Rosbif* o *Mari Catífols*?

—iJo? «El lusero de a bordo», que és com el Paranà, «que sin detener su marcha cruza la playa y se va». No m'he identificat mai amb cap dels meus personatges; a molt estirar... amb Eznik de 7×7 a trossos, i amb Marieta Penjoll, podria ser.

—iParlem de literatura o de falles?

—Deee fallesss.

—I Qui fa més goig la fallera major o Quico Mira?

—Home, si identifiquem Quico Mi-

ra amb la retirada que li té a Woody Alien... Quant a vot de bondat, Mira. Les falleres no m'exciten gens i, a més, disfressades com van amb aquestes coses, no m'intriguen, com a algun escriptor, que si la violen al mig del bancal i la troben a trossos i mossos... No puc dir que faça goig.

—li Lerma?

—No és Lerma, són tots els polítics actuals, que van a la mateixa escola de dicció. Fan uns tons de veu tan avorrits perquè pronuncien totes les paraules en sobreedruixola, i per tant, no diuen «cojón», ben aguda, sinó «cójon» —si t'hi has fixat als telediaris—. Fan caguera de veure

com pronuncien tan malament. I quan tradueixen al català —i dic tradueixen— els paperets que els donen, com no es molesten a fer sintaxi catalana, fan riure que no plorar.

—*I Tu tens un matalàs d'aigua? 6 no?*

—Jo sí, però el tinc plegat, perquè l'última volta que el vaig buidar, se'm va omplir tota la moqueta d'aigua.

—*iHi ha passat molta gent?*

—No massa, perquè sóc molt selectiu. Els llits, per a mi, són sempre unipersonals. Encara que en tinga sempre de grandíssims. Per fer *actes*, no cal llits. A més, no calcule les estadístiques, i des que m'han operat dels quistes primaverals, les «partes puidendas», les podria guardar dins un armari. Estic, per a activitats sexuals, impracticable, podria demanar la baixa.

—*li això del «polvo» passat per aigua...?*

—És divertit, igual que també —ihas fet mai l'experiència?— si te'n vas a una platja solitària i cagues dins la mar i veus com el resultat continua darrere tu. Això és una fidelitat de dir quasi no vull abandonar el teu cos.

—*iNo hi ha el perill que a mitjan negoci rebente el llit i s'organitze un naufragi sexual?*

—Nooo, els perills que tenen els llits d'aigua és si els poses un termos-tat. Hi ha el perill que, per tenir l'aigua calenteta, t'hi quedes com Joana d'Arc en versió moderna.

La dificultat, en tot cas, és a nivell de contacte, perquè pel principi d'Arquímedes on et poses et quedes. O siga, que si vols arrimar-te, no cal —com en els llits de somier bombat— caure damunt i dir ¡ai!, disculpe. És a dir que el llit d'aigua té més lucidesa quant a voluntarietat de l'acte.

—*Diuen que el curs de la història s'ha decidit, més d'una volta al llit, Itu traus que l'estatut de Benicàssim...?*

—L'Estatut de Benicàssim... a l'excusat potser o en una nit d'insomni, però dubte que al llit.

—*A tu iquè et rebel·la?*

—L'única cosa, potser, que m'alteira és el sentiment d'injustícia, i, tal vegada, el frau. M'explique: el conformisme, veure que la gent es mor de fam submisament. Com la gent que no té treball espera que la maredéu de gràcia li'l done, com es canvia facilísimament de papers polítics amb tota la impunitat del món, com la justícia es creu justa, com la medicina es creu que és a Harvard quan som al tercer món...

«Jo sóc "piquito de oro" o llengua d'estràl».

—*Laçò és tan senzill com diu Guia?*

—Açò no té solució. Home, si tornàssem a «la religió és l'opi del proletariat»... I hi ha actuacions polítiques que es converteixen en religions opiàcies.

—*La novel·la negra és Topi del poble?*

—No m'ha interessat mai. No en sé la definició exacta perquè també n'hi ha de policiaques, si no és que aquella col·lecció que tenia el llom negre determinàs el nom... No puc opinar-ne massa.

—*Una volta vas muntar una pirula a l'editorial Prometeo...*

—Només vaig reclamar els meus drets, que és el que havia de fer tot-

hom. Vaig guanyar el primer plet, però per la desaparició de l'editorial, allò ha quedat abandonat. No sé què se n'ha fet ni què passarà. La gran part d'escriptors tenen un problema molt greu, i és que no tenen registre de propietat intel·lectual. És una reivindicació a fer.

—*i De què moriràs?*

—Jo crec que em moriré portàtil...

—*c Com Fuster?*

—No, pel carrer, d'un accident, d'un assassinat... Però morir al llit resignat, no ho crec.

—*li d'alcohol tampoc?*

—No, no. D'alcohol no moriré, perquè no hi sóc addicte, sóc bevedor d'alcohol de plaer, de consum exces-

siu quan em done la gana. En ocasions em dona la gana quan estic amb gent, perquè aguante molt malament el personal, i, entre posar-me més maleducat que no sóc o beure'm tres botelles de xampany, preferesc, com a tractament, aguantar les tres botelles que no acabar estirant les grenyes d'algú o alguna i anar a comissaria. Quant a efectes de l'alcohol, el meu nivell físic dins de poc es quedarà sense transaminases, que són els indicadors d'intoxicació etílica o malaltia del fetge.

—*Si un dia abandones aquest cau, lon t'haurem de buscar? iOn has dit alguna volta, als collons del Montgó?*

—Com són difícils, potser... Quan abandone el cau, evidentment, no posaré cartellets dient on sóc, perquè m'interessarà desaparèixer del mercat i només acceptar la gent que jo necessite. La misantropia és clara.

—*Matisa-ho, això.*

—Sí, la gent m'interessa menys que les pedres.

—*Això ho has dit moltes voltes, alguna cosa més original...*

—L'assassinat del meu gosset, la setmana passada. L'atemptat era contra mi no contra el gosset. Estic esperant els resultats, però pel que m'ha dit el veterinari, era arsènic.

—*i Ja no fas novel·les?*

—He estat fent altres coses, fill meu. Vaig acabar pel mes d'agost un treball per a la Universitat de Friburg, Alemanya, i la de Gènova, sobre el tractament penal i processal del malalt mental que em va dur dos anys. Després, em vaig prendre un descans, i ara tinc apunts d'una obra nova. A més, vaig acabar pel gener la versió teatral de *Ramona Rosbif*. No puc contar-te més.

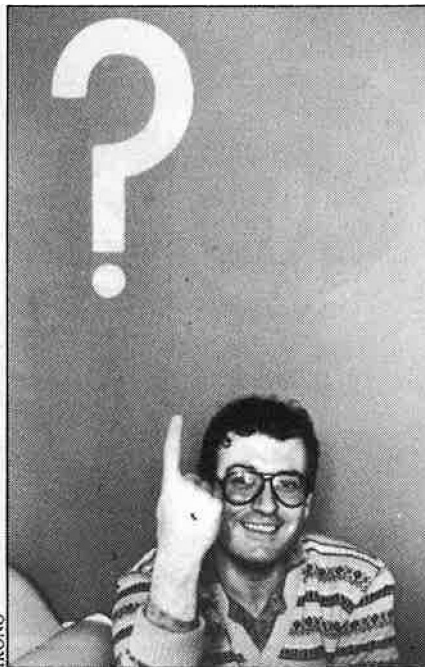
—*He vist que tens la Constitució, ací, a l'entrada.*

—Jo la respecte del tot, perquè de tot el que es podria desenvolupar no s'ha fet ni la meitat. Hi ha articles que fan riure: «tothom té dret al treball», «tothom té dret a la dignitat», etc. i Quina faena té el Tribunal Constitucional!

—*El dret al sexe hauria de ser constitucional?*

—Tu imagina't. El dret al sexe dels menors, que seria un dels problemes, ni tan sol es reivindica, i és quan una persona té necessitats no cobertes. El menor està desprotegit de tots els drets, i també del sexual. I el sexe quan arribes als quaranta ja... poca substància.

—*^Tindrem una Conselleria a tal efecte?*

«La gent m'interessa menys que les pedres».

—De moment no cal, perquè hi ha d'altres coses més importants.

—*i Qui la regiria?*

—Una persona a qui no interesse gens el sexe. És difícil saber qui, perquè quan la gent parla del sexe, diu mentides. Si en feien una, caldria que les altres desapareguessen, perquè per dur un funcionament sexual perfecte, útil o agradable, cal dedicar-se al sexe només i preparar-se per a la misa sexual amb bona cosa de ritual.

—*Si et suïcides, jcom ho faràs?*

—Alguna volta hi he pensat, evidentment. ^El mètode? Els verins antics i radicals, com l'arsènic o el cia-

nur: mètode violent i rapidíssim. Ara, tirar-me pel balcó, no, ni al tren, tampoc. Això és fotre el personal, que si l'atestat del maquinista...

—*i Has pensat mai de demanar visita al psiquiatre Joan B. Mengual?*

—No, perquè jo use mecanismes d'autocontrol quan em trobe malament, al nivell que siga. Quan una persona té preocupacions que li trauen la son o símptomes d'ansietat, pot fer una cosa que jo recomane als meus clients: vaja-se'n vostè i gaste's els diners, no en el psiquiatre, sinó en casa «Comidas la tia Maria» o on siga, desaparega del mapa, repose tres dies seguits... I torne sa. És el canvi d'allò que diuen en psicologia alta de l'escenari comportamental.

—*Dis-me una utopia.*

—Torne a la utopia marxista.

—*iNo t'interessen les masses?*

—Les aglomeracions em molesten, les festes populars sempre m'han molestat. Els rituals solitaris m'agraden més: reivindique la masturbació.

—*Però no m'havies dit que tu no...*

—La reivindique com a fet no penat per la llei, solitari, que no té mal d'amors, que no té problemes de l'altra persona... Les activitats solitàries, en general, m'interessen més. D'aquí que, potser, escriga novel·les perquè em puc tancar un mes sense veure ningú. Només la persona que em dona a menjar, i prou. La psicologia de les masses no m'ha interessat mai, ni les emocions col·lectives ni els aplaudiments en una obra de teatre. Prefereix una persona tocant el piano.

—*i Ets heterodox o dislèxic?*

—No, no, no. Això sí que no. Jo sóc «piquito de oro» o llengua d'estral, que diu Eliseu. Posa-ho, posa-ho.

—*Tu no votes...*

—i Ai! Jo no vote, però el castic no sé de qui m'ha caigut, i el dia 12 m'han fet president d'una taula electoral. Em va arribar l'avís amb el gra que tenia fotut, a punt de rebentar-se, i em veig allò i dic ^qui m'haurà castigat d'aquesta manera? A mi, que aguante des de les vuit no-sé-quant, i allí jo no sé ni què fer. I mira <saps què et dic? que ja que em castiguen allí tot el dia, vaig i vote. I vote que no. M'entretindrè.

i Però això com ho fan? ^Per sortitgeig o com? Però quina poca vergonya... a mi, a mi, i ho fan a la Santa Faç, amb els xiquets curtets aquests que van amb carret de rodes... A mi.

—*I a mi.*

—i, També? Al «cuartelillo» pararem tu i jo.